

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΖΩΗΣ

ΣΠΙΛΙΟ ΜΕΛΑ ΤΗΣ ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ ΑΘΗΝΩΝ

Ο ΜΠΑΜΠΑΣ
ΕΚΒΑΙΝΕΙΤΑΙ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

— "Έπειτα λέτε και κάτι άλλο που με σκαίρει τρομερά. Λέτε Αγιογούρια, λέτε μαρούλια με τὸ ξύδι! Ἡ γλώσσα σας εἶνε γεμάτη ζαχαρωτικά.

— Δὲν τὸ κάνω ἀπὸ κακία, κυρά συμπεθέρα. Εἶνε τὸ σκαρὶ μου τέτοιο.

— Κυρά συμπεθέρα καὶ κυρά συμπεθέρα... Σὰς ἀπαγορεύω νὰ μὲ λέτε ἔτσι. Ποῦ θρισκόμαστε δὴ πέρα, στὸ Μεταξουργεῖο ;

— Ἡ κυρία Ἀσπασία φουσοῦσε καὶ ξεφουσοῦσε.
— Ἐχεις δίκιο, τῆς εἶπε ὁ Προκόπης. Ἐδὼ δὲν εἶνε Μεταξουργεῖο. Ἐδὼ θρισκόμαστε στὸ Κολωνάκι.

— Κι' ἔπειτα μᾶς πνίξατε μὲ τὸ λιθάνι ποὺ καίτε καθημερινῶς. Ντουχιζίετε τὸ σπῆτι στὰ καλά καθούμενα.

— Τὸ ἔχω συνήθειο, κυρά συμπτ... Τὸ ἔχω συνήθειο, λέω. Αὐτὰ εἶνε τ' ἀγίωτικά μου. Κι' ἔξ' ἄλλου γιατί σὰς πειράζει τὸ λιθάνι ; Ἐγὼ τὴν κάμαρή μου λιθανίζω. Σὰς ἐνοχλεῖ κι' αὐτὸ ; Ὁ διάβολος μοναχά, ὅπως ἔξωρο ἐγὼ, φοβάται τὸ λιθάνι !

— Τὶ λέτε κεῖ πέρα ; Εἰσατέ σὲ καλὰ σας ; Εἶνε σωστὸ νὰ μυρίζε διαρκῶς τὸ χυλὸν λιθάνι, σάν νάχομε καθημερινῶς κηρίδια ;

— Τὶ νὰ γίνῃ ; Αὐτὰ εἶνε τ' ἀγίωτικά μου, ὅπως σὰς εἶπα. Παράγγελα μάλιστα καὶ εἰκονοστάσι. Θά μοῦ τὸ φέρουν σήμερα.

— Αὐτὸ δὰ μᾶς ἔλειπε.

Τὴ στιγμή αὐτὴ μῆκε ὁ καμαριέ-

ρησι.

— Ἦρθε ὁ κύριος Ἀλεξ, κυρία, εἶπε στὴν κυρία Ἀσπασία, μαζὺ μ' ἕναν ἄλλο κύριο.

— Εἶνε γιὰ μένα, εἶπε ὁ Προκόπης. Φέρ' τους μέσα.

— Ἡ κυρία Ἀσπασία σηκώθηκε νὰ φύγῃ.

— Φεύγω, εἶπε στὸν Προκόπη. Μὰ θὰ τὰ ξαναποῦμε.

Τὴ στιγμή ποὺβγαῖνε στὴν πόρτα ὁ Προκόπης γύρισε καὶ τῆς φώναξε :

— "Ε ! Ψίτ ! Ποῦ εἰσαι... Ἀπ' αὐτὴ !..."

Ἡ κυρία Ἀσπασία κοντοστάθηκε ξαφνιασμένη.

— Ἐμένα μιλάτε ; ρώτησε.

— Ναι, ἐσέιν.

Ἡ μαμά τῆς Ριρῆς ἄφρισε πειά, ἔγινε ἔξω φρενῶν.

— Τὶ τρόπος εἶν' αὐτός, σέ παρακαλῶ ; φώναξε. Τὶ ψίτ εἶν' αὐτὰ ; Τί ἀπ' αὐτὴ ;

Ὁ Προκόπης τὴνκτύταξε γεμάτος ἀπορία.

— Μὰ πὼς θές νὰ σέ λέω ; τῆ ρώτησε. Σὲ λέω κυρά συμπεθέρα καὶ πειράζεσαι, θυμώνεις...

— Μπορεῖς νὰ μὲ λές κυρία, τοῦ ἀπάντησε ἡ μαμά τῆς Ριρῆς καὶ τοκλεισε κατὰμύτρα τὴν πόρτα.

Ἄμεσος κατόπιν μῆκαν μέσα ὁ Ἀλεξ, μὲ τὸν φίλο του.

Ὁ Ἀλεξ ἦταν ψηλός, ξερακιανός, μὲ ξυρισμένο μουστάκι. Τὰ μαλλιά του στοῦς κροτάφους ἦσαν ψαφρά. Ἡ μορφή του ἔξυπνη κι' εὐγενική. Τὸ ντύσιμό του κομψό. Φοροῦσε μονόκλ κ' εἶχε ἕναν ἀέρα ποὺ τὸν ἔκανε ἐπιθητικό.

Μόλις μῆκαν μέσα ὁ Ἀλεξ οὐστισε στὸν Προκόπη τὸ φίλο του.

— Κύριε Κόλα, εἶπε, ἐπιτρέψατέ μου νὰ σὰς συστήσω τὸν κ. Ἀγγελο Καρέλη. Εἶνε ὁ λαμπρὸς δημοσιογράφος γιὰ τὸν ὅποιο σὰς μίλησα.

— Χαίρω πολύ, εἶπε ὁ Προκόπης σφίγγοντας τὸ χέρι τοῦ Καρέλη.

— Κι' ἐγὼ, κ. Κόλα, τοῦ ἀποκρίθηκε ὁ κ. Καρέλης, εἶμαι εὐτυχῆς ποὺ γνωρίζω ἕνα ὁμογενῆ σάν ἐσὰς. Καθῆστε, καθῆστε, κύριε.

Κάθισαν σὰς τρεῖς πολυθρόνες.

— Ἦρθαμε, εἶπε ὁ Ἀλεξ στὸν Προκόπη, γιὰ τὴ γνωστὴ ὀπθῆσι.

— Ναι, ναι, ἀπάντησε ὁ Προκόπης. Θὰ φέρουμε ἀπ' τῆ Σουηδία κάμποσες χιλιάδες χιλιόμετρα σῦρμα γιὰ σαρματοπλέγματα νὰ κάμε μὰς τὰ σύνορα.

— Κι' ἐγὼ, εἶπε ὁ Καρέλης, θὰ προκαλέσω δημοσιογραφικὸ θό-

ρυθό. Θὰ κάμω μιὰ ἐξόρμησι ἐντυπωσιακῆ... Τὸ σῦρμα τῆς Σουηδίας σωτηρία τῆς Ἑλλάδος !

— Ἐκτὸς αὐτοῦ, ἐτόνισε ὁ Ἀλεξ, πρέπει νὰ ξεσκαλοῦμε καὶ τὸ σκάνδαλο ἐκεῖνο τοῦ ὕπουρου. Γιατὶ αὐτὸς ὁ κύριος μᾶς κοντραστάρει. Τοῦ μίλησα σχετικῶς μὲ τὰ σαρματοπλέγματα τῶν συνόρων καὶ μοῦ ἀπάντησε ὅτι δὲν ἔχομε ἀνάγκη ἀπὸ τέτοια πράγματα. Ὅτι μᾶς φυλάει ὁ Θεὸς τῆς Ἑλλάδος καὶ ἡ Ἀγγλία. Καταλάβετε ; Πάει δηλαδή νὰ μᾶς χαλάσῃ τὴ δουλειά. Γι' αὐτὸ πρέπει νὰ τὸν πετάξουμε τὸ γρηγορώτερο.

— Ἐγνοῖα σας, ἔγνοια σας, εἶπε ὁ Καρέλης. Θὰ σὰς τὸν κάμω ἐγὼ μὲ τὰ κρεμμυδάκια. Ἄ, κύριε Κόλα, εἶμαι κατενθουσιασμένος ποὺ ἀναλαμβάνετε ἐσεῖς τὴ δουλειά. Εἶνε πιθανὸν μάλιστα νὰ σὰς ἀπονεμηθῇ ἀπ' τὴν σουηδικὴ κυβέρνησι καὶ τὸ παράσημο.

— Ὅχι τέτοια πράγματα, νὰ χρῆρξ τὸ μάτια σου, εἶπε ὁ Προκόπης. Παράσημα ;... Πά !... Τὶ νὰ τὰ κάνω τὰ παράσημα ; Ἄν ἤθελα ἐγὼ παράσημα θάχα ἕνα ὀλόκληρο ζεμπίλι. Μοῦ τὰ δίνανε μὲ τὴ σέσουλα στῆ Ρουμανία καὶ δὲν τὰ δεχόμενα. Κάθε θράβυ ἔτραγα μὲ τὸν Τιτουλέσκο. Κι' ἕνα θράβυ — σάν τὸ θυμάμαι... — μοῦφερε ἕνα παράσημο, νὰ, τόσο μεγάλο σάν χελώνα. Θαρρῶ μάλιστα πὼς τὸ κουρνίζανε κι' ἔτρεχε σὸ πᾶτωμα. Ἄστα, Τιτουλέσκακι, τοῦ κάνω, δὲν μὲ τοιμαρῆρι ἐμένα. Δὲν μοῦ χρειάζεται μιλχιμπιδια, ἀδερφός...

Ὁ Καρέλης χαίρησε κι' ἔφυγε.

Ἐμειναν μόνου τοὺς ὁ Προκόπης μὲ τὸν Ἀλεξ.

— Βλέπετε τί θαυμάσια ποὺ ἐνεργῶ ; εἶπε. Μᾶς σοθῆσαι κ' ἡ ἐπιτυχία τοῦ νιοῦ σας στὶς ἐκλογές. Ἄ— μὲσος μόλις μῆπὶ στὴ Βουλῆ θὰ ριχτῆ τοῦ ὕπουρου τοῦ ἀντιδρᾶ ἐναντίον μας καὶ θὰ τὸν φάῃ, ἀποκαλύπτοντας τὸ σκάνδαλο. Κ' ἴσως μάλιστα νὰ τὸν ἀντικαταστήσῃ τὸ ὕπουργεῖο του. Ὁ Πρόεδρος μοῦ τὸ ἔχει ὑποσχέθῃ. Καὶ γι' αὐτὸ ἀκριβῶς θάθελα νὰ τὸν δῶ. Πὼς δὲν κατέθηκε ἀκόμα ;

— Ἐγραφε ὅλη τὴ νύχτα, εἶπε ὁ Προκόπης. Καὶ πρωὶ-πρωὶ πῆρε τὰ χαρτιά του κι' ἔφυγε.

— Ἐχει κι' αὐτὸς τίς δουλειές του βλέπεις. Τέλος πάντων ὁ μὸς. Νὰ δοῦμε πὼς θὰ πᾶνε ἡ δικές μας ἐπιχειρήσεις.

— Καλὰ θὰ πᾶνε. Γιατὶ νὰ μὴν πᾶνε καλά ; Ἐμεῖς ζητᾶμε νὰ κάνουμε καλὸ στόν τόπο, δὲν εἶν' ἔτσι ; Θέλουμε νὰ φράξουμε τὰ σύνορα μὲ σῦρμα γιὰ νὰ μὴν μπουνε οἱ ἔχθροι τῆς Ἑλλάδος ξαφνικὰ καὶ μᾶς χτυπήσουν.

— Φυσικά... φυσικά. Ἄλλὰ γιὰ νὰ τελειώσῃ ἡ δουλειά μας πρέπει νὰ «λαδώσουμε» μερικὸς ἀπὸ ἐκείνους ποὺ θὰ μεσοαλλάξουν γι' αὐτὴ.

— Νὰ τοὺς λαδώσουμε ;

— Μὰ θέβαια. Διαφορετικὰ ἡ δουλειά μας θὰ σκαλώσῃ.

— Καλὰ, καλὰ. Ἀφῆσε τοὺς σὲ μένα ὁλους αὐτοὺς καὶ τοὺς κανονίζω. Πές μου μόνον πόσα θές ἔλδγου σου.

Ὁ Ἀλεξ φάνηκε πειραγμένος. Τὸ τσαλᾶκωμα αὐτὸ τῆς ἀξιοπρεπείας του τὸν πειράζει.

— Τὶ ἐννοεῖτε, παρακαλῶ ; εἶπε στὸν Προκόπη. Ἄ, ὅλα κι' ὅλα ! Αὐτὸ μοῦλειτε τώρα. Πρέπει νὰ ἐξερετε, κ. Κόλα, πὼς δὲν γυρεύω τίποτα. Ὅτι θὰ μοῦ δώσετε θὰ εἶνε ἀπλούστατα μιὰ προκαταβολὴ γιὰ τὴ μεταβίβασι τῆς ἀντιπροσωπείας τῶν Γενικῶν Ἐπιχειρήσεων σὲ σὰς.

— Καλὰ, καλὰ, δὲν γυρεύεις τίποτα, μά... πές μου, ὠστόσο, πόσα θές ;

— Τρακόσιες χιλιάδες.

— Ψιλοδουλεῖς, εἶπε ὁ Προκόπης. Περιμένε μὲ μιὰ στιγμή. Καὶ θῆγῃ ἐξω.

(Ἀκολουθεῖ)